

РЕШЕНИЕ

№ 3558

гр. София, 01.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 24.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **12538** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на С. Ч., против Решение № 1040-21-1191 от 23.11.2021г. г. на Директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е отхвърлена жалба вх. № 1012-21-1709 от 11.11.2021г., като неоснователна и е потвърдено Разпореждане № 214-00-24428-3 от 22.10.2021г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО.

В жалбата са изложени съображения, че решението и разпореждането са постановени в нарушение на чл.35 от АПК, без да са изяснени всички факти и обстоятелства, които са от значение за случая. Твърди се, че административния орган единствено е направил справка в Търговския регистър при Агенцията по вписвания, където действително не са обявени годишните финансови отчети на дружеството, което е предпоставка за налагане на имуществена санкция, но не и за липса на извършвана търговска дейност. Жалбоподателката твърди, че ежесечно са подавани данни по реда на чл.5,ал.4,т.1 от КСО и е осигурено лице, като служител в дружеството, поради което не следва да и се заличи осигурителния стаж. Иска се отмяна на решението на Директора на ТП на НОИ-С. град. Претендира разноски.

В съдебно заседание се представлява от адв.М.. Поддържа жалбата и претендира разноски съгласно представен списък.

Ответникът по жалбата – Директорът на ТП на НОИ-С. град, чрез процесуален представител моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и да се потвърди

процесното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното: Със заявление подадено от жалбоподателката от 26.10.2020г., чрез Дирекция „Бюро по труда-С.“ е сезиран административния орган с искане за отпускане на ПОБ на основание чл.54а от КСО. Приложила е Заповед №4 от 16.10.2020г. издадена от осигурител „Стейнор факт“ ЕООД за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 19.10.2020г., на основание чл.328,ал.1,т.3 от КТ.

При извършена преценка по правото на ПОБ на жалбоподателката, във връзка с подадената информация по реда на чл.5,ал.4 от КСО за периода 03.06.2013г. до 18.10.2020г. вкл. от посочения осигурител, са установени данни, които водят до съмнения за нарушаване на осигурителното законодателство и злоупотреба със средства от фонд „Безработица“.

По данни от Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, дружеството е със статут „Развиващ дейност“, като липсват обявени годишни финансови отчети за извършваната дейност. В хода на административното производство са извършени множество проверки от контролните органи при ТП на НОИ-С. град, НАП и ГИТ, в резултат на което е прието, че дружество „Стейнор факт“ ЕООД не е извършвало трудова дейност по смисъла на ТЗ за времето след 2013г., до момента на проверката, която дейност да предполага наемане на лица по трудов договор. Не са установени приходи от стопанска дейност, които да предполагат възможност за изплащане на трудови възнаграждения близки, или равни до максималния осигурителен доход на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица.

Предвид констатираното при проверки на дружество са издадени предписания за заличаване на данните подадени по чл.5,ал.4 от КСО.

При така установените факти, от правна страна съдът съобрази следното:

Предмет на оспорване по делото е Решение № 2153-03-3 от 06.01.2023 г. на Директора на Териториално поделение – В. на Националния осигурителен институт, за което изрично е предвидена възможност за съдебен контрол, а адресатът на акта е надлежна страна с право и интерес от обжалване.

Жалбата е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното Решение № 1040-21-1191 от 23.11.2021 г. е постановено в производството по обжалване на Разпореждане № 214-00-24428-3/22.10.2021 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.54ж,ал.1 е разпореден отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица на С. Ч.

Решението е издадено от Директора на ТП на НОИ-С. -град, който е компетентният орган да разгледа жалби за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на обезщетенията за безработица, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "д" от КСО. Решението е в писмена форма и съдържа подробни мотиви, както от фактическа, така и от правна страна. Съдът не установи в хода на административното производство при постановяване както на разпореждането, така и на обжалваното решение, да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Съгласно § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни

вноски. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО регламентира, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Категорично установено по делото е, че жалбоподателката не е престирала работна сила, поради което не е била осигурено лице по см. на § 1, т. 3 от ДР на КСО. Именно поради това, че не е доказано упражняване на трудова дейност, осигуряване по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО за жалбоподателката не е възникнало. В регистъра на осигурените лица е установено, че има подадени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периодите на сключените договори, но липсват внесени осигурителни вноски за наети лица.

Констатирано е, че липсват безспорни доказателства за полагане на труд от лицата, упражняване на трудова дейност, както и осигуряване на лицата по чл. 4, ал. 1 от КСО за процесния период чрез „Стейнор факт“ ЕООД. от 03.06.2013г. до 18.10.2020г. и не попада в обхвата на 54а,ал.1 от КСО, поради което не се явява осигурено лице по смисъла на КСО за този риск.

С оглед представените и приобщени по делото доказателства, и след множество извършени проверки подробно описани в решението, противно на твърдението в жалбата, че констатациите от административния орган са изградени единствено на база проверка в Търговския регистър е постановен обжалвания и потвърден с Решение на ТП на НОИ-С.-град отказ за отпускане на обезщетение за безработица. Следва да се отбележи, че в хода на проверката е издадена заповед за извършване на ревизия № ЗР-5-21-00643658/02.09.2019г. за явяване и представяне на документи, като пощенската пратка е върната обратно с отбелязване „получателят непознат“. От контролните органи е посетен адреса, но не е намерен управителят, или упълномощено лице. До постоянния адрес на управителя в [населено място] са изпратени Задължителни предписания за представяне на документи за извършване на ревизия по разходите на ДОО на дружеството. Пощенската пратка е върната обратно с отбелязване „непотърсена“.

ОТ ТД на НАП С. е предоставен и РА № Р-22221016005407-091-001/31.05.2017г. от който се установява, че в хода на ревизионното производство не е осъществен контакт с управляващия. В хода на проверката ИТ също е отговорила с писмо, че не е осъществен контакт с управляващия. Наред с това до всички посочени лица, като наети по трудово правоотношение с дружеството са изпратени писма с искане за сведения и пояснения относно трудовата им заетост. Т. писмо е изпратено и до жалбоподателката, която не е отговорила.

Следователно налице са достатъчно факти и обстоятелства, които имат значение за определяне правото на парично обезщетение за безработица на жалбоподателката, по аргумент на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО – заличаване на подадените от „Стейнор факт“ ЕООД данни по реда на чл.5,ал.4,т.1 от КСО.

За жалбоподателката, за която са подадени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, не може да се установи реално упражняване на трудова дейност, за която да подлежи на осигуряване по КСО. Лице, което не е доказало, че е извършвало трудова дейност, не може да има и качеството на осигурено лице. Доказателствената тежест за установяване на положението на труда е на самото лице. Жалбоподателката не е оборила констатациите на контролните органи, че не е осъществявала трудова дейност при въпросния осигурител, поради което за нея не е възникнало задължение за осигуряване, т. е., че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО.

Тези данни се установяват след извършена проверка , приключила с констативен протокол № KB-5-21-00890743/10.03.2021г., с който е установено, че дружеството не е упражнявало търговска дейност по смисъла на ТЗ.

Съгласно чл.10, ал.1 от КСО , осигуряването възниква от деня, в който лицата започнат да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а,ал.1 и за който са внесени осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

В тази връзка съдът намира за необходимо да отбележи, че наличието на трудов договор не би било достатъчно условие за възникване правото на парично обезщетение. Необходимо е лицето и реално да е осъществявало трудова дейност. В хода на административното производство и в съдебното производство жалбоподателката не доказва дали и какви трудови функции е осъществявала в „Стейнор факт“ЕООД. Именно, поради това подадените за жалбоподателката данни по чл. 5, ал. 4 от КСО са били служебно заличени.В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС: Решение №211/08.01.2016г. по адм.д. № 3681/2015г.; Решение № 13316/24.10.2012г. по адм.д.№7235/2012г.; Решение № 13914/20.0111.2014г. по адм.д.№ 9260/2014г. и др.

С оглед изложеното, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване на разпореждане, с което е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО.

Административният акт, предмет на съдебен контрол в настоящото производство е издаден при наличието на посочените в закона материални предпоставки и съответства на относимите правни норми. При осъществения съдебен контрол не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 4 от АПК. Обжалваното решение е съобразено и с целта на закона, а именно да се препятства неоснователното обогатяване за сметка на държавното обществено осигуряване. Т. е. не е налице и отменителното основание по чл. 146, т. 5 от АПК.

По изложените съображения съдът намира, че Решение № 1040-21-1191 от 23.11.2021г. г. на Директора на ТП на НОИ-С.-град е законосъобразно, а подадената срещу него жалба се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора основателно и своевременно направено се явява искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Предвид фактичката и правна сложност на спора, жалбоподателката следва да бъде осъдена да заплати на ТП на НОИ –С.-град разноски в размер на 100 /сто/ лева, съставляващи юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По тези съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-Варна, пети състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. Ч. срещу Решение № 1040-21-1191 от 23.11.2021г. г. на Директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е отхвърлена жалба вх. № 1012.21-1709 от 11.11.2021г., като неоснователна и е потвърдено Разпореждане № 214-00-24428-3 от 22.10.2021г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО за периода от 06.2013г. до 18.10.2020г.

ОСЪЖДА С. М. Ч., ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториално поделение на Националния осигурителен институт-С. -град сумата от 100. 00 /сто/ лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: